

Ezen szám megtartása előfizetési kötelezettség 1887-re.

AZ IGAZSÁG.

VEGYES TARTALMU KATHOL. TANÜGYI KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hónap végén.

Ara egy évre 2 frt 20 kr.— Megrendelések és dolgozatok „AZ IGAZSÁG” szerkesztőségéhez küldendők Gyergyó-Ditróba. (Csikmegye.)

TÖBB KATH. TANFÉRFIU BUZGÓ KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

SZERKESZTI:

P. FELICZIÁN.

A lap tiszta jövedelme ö szentsége XIII. Leo pápa 50 éves papi jubileuma emlékére, hazánk szegény és árva gyermekeinek javára van szánva.

231

GYERGYÓ-DITRÓ.

NYOMATOTT GYÖRGYJAKAB MÁRTON GYORSSAJTÓJÁN CSIK-SZEREDÁBAN.
1886.

Kérjük a szent cél pártolását ezen füzetek megrendelése által!!!

„Az Igazság n. é. “ előfizetői: (Folyt.) 161. Főt. Zonda Vincze plebános Toplicza Maros Tordamegye.. — 162. Tiszt. Agoston Lajos s.-lelkész. Bereczk. Háromszékm. — 163. Tek. Dezső Gyula. Gyó Szárhegy. (U. p. Gyó-Szentmiklós.) Csikm. — 164. T. Poleszák József. Gyó-Remete. (U. p. Gyó Ditró.) Csikmegeye. — 165. Ft. Görög Joákim örm. kath. pleb. Gyó-Szentmiklós. Csikmegeye. — 166. Ft. Fejér József pl. Csik-Szentlélek. (U. p. Csik-Szereda.) Csikmegeye. — 167. Tiszt. Szt Ferenczr. zárda. Csik-Somlyó. Csikm. — Tek. Orelt Lajos tanító. N.-Szeben. Szebenm. — 169. Tek. Osváth Mózes tanító. Szász-Sebes. Szebenmegeye. — 170. Tek. Erling Vendel tanító. Otlaka. Aradmegeye. (Folyt. köv.)

Szerkesztői telephon.

Kedves előfizetőinknek a legboldogabb újévet kívánjuk s kérjük czélunk valóstására, mely az egyház- és hazáé, buzgón közreműködni lapunk pártolása és terjesztésével. — A. B. Kolozsvár. Köszönettel megkaptuk és mihelyt tér lesz, kis változtatással közöljük. Egyes levelekre külön, idő hiánya miatt, nem válaszolhatunk; a fontosabb kérdésekre telephonon beszélünk. A. L. B. k. Azokból a girákból nekünk is juttathatna egy garast! — Balla I. Udvarszállás. Kovács S. főesp. S. Sztgy. Elküldöttük. — M. . . n. Mi sok felhívással port nem verünk; ki czélunkat tekinti segít is a lap pártolásával. — Ertarsa Milán urnak. Elfogyott az intentio, pénz kell!

Irodalom.

Az újévre, mint elismert jó lapokat legforróbban a következőket ajánljuk:

1. Magyar Allum. 28. évfolyam. Szerk. Lonkay Antal, Budapest, zöldfautca 43. sz. Vegyes tart. napi lap. Ara egy évre 20 frt.
2. Religio. 46. évfolyam. Szerk. Dr. Bereznai Béla. Kath. egyházpolitikai közlöny. Megjelenik hetenként kétszer. Budapesten. Ara egy évre 10 frt.
3. Katholikus heti lap. Szerk. A szt István Társulat. Budapesten. Vegyes tartalmu. Ara egy évre 4 frt.
4. Papok Lapja. 5. évf. Szerk. Talabér János, Budapest, IV. k. Ferencz J. rakpart 2. sz. Vegyes tart. heti lap. Ara egy évre 5 frt.
5. Népiszkolai Tanügy. 16. évf. Szerk. Katinszky Gyula. Eger. Tanügyi heti lap. Ara egy évre 5 frt.
6. Köznevelődés. 10. évf. Szerk. Dr. Tódor József. Gyulafehérvár (vár). vegyestartalmu heti lap. Ara egy évre 4 frt.
7. Osszetartás. 6. évfolyam. Szerk. Szücs Emil. Budapest, Szt Ferencz bazárja 16. Ara egy évre ezen vegyestartalmu képes kéthétén megjelenő lapnak 3 frt 50 kr.
8. A kath. hitterjesztés lapjai. 6. évf. Szerk. Nogely István. Havi képes füzet. Ara egy évre ez egyetlen és ritka tartalmu lapnak csak 3 frt. Kapható Nagy-Váradon.
9. Magyar Katholikus. 3. évf. Szerk. Ribényi Antal. Kis-Pesten. Vegyestartalmu heti lap. Ara egy évre 6 frt.
10. Kalocsai Néplap. 10. évf. Szerk. Mócsy Antal. Kalocsa. Vegyestartalmu heti lap. Csak 2 frt egy évre.
11. Egri Népujság. 18. évf. Szerk. Luga László. Eger. Vegyestartalmu heti lap. Ara csak 2 frt egy évre.

12. Uj Magyar Sion. 19. évf. Szerk. Zádori János. Esztergom. Egyházirodalmi havi füzet. Ara egy évre 6 frt.

13. Remény. 2. évf. Szerk. P. Hajósy Gy. Krizánt. Budapest. Vegyestartalmu képes heti lap. Ara egy évre 8 frt.

14. Jézus legsz. szívének hírnöke. 21. évf. Szerk. P. Tóth Mike. Kalocsa. Havi füzet. Ara 1 frt 50 kr egy évre.

15. Szűz Mária virágos kertje. 3. évf. Szerk. P. Tóth Mike. Kalocsa. Havi füzet. Ara egy évre 1 frt.

16. A legsz rózsafüzér Királynéja. 3. évf. Szerk. P. Angelikusz. Altgradiska. (Bosnia.) Havi füzet. Ara 1 frt 50 kr.

17. Erdélyi Gazda. 19. évf. Szerk. Szabó József, Gamauf Vilmos sat. társak. Kolozsvár. Megjelenik havonként kétszer.

18. „Az Igazság.“ 2. évf. Szerk. P. Feliczián. Gyergyó-Ditró. Csikm. Vegyestartalmu tanügyi közlöny. Megjelenik havonként egyszer. Azaz egy évre csak 2 frt 20 kr.

19. Bulletin Salesien année 10 parait une fois par mois. Turin.

20. Bolletino Salesiano anno 10. Esce una volta al mese. Torino.

Ezen két lap a Salesianus rend külső és belső tagjainak tiszteletpéldány gyanánt ingyen küldetik. Ki az árvák és elhagyottak nevelése és tanításával foglalkozó Salesianus rend külső tagja akar lenni és a francia meg olasz nyeiveket érli, jelentse be magát P. Felicziánnál, ki, mint a rend megbízottja, mindenre kész leend.

Nem a lap, hanem a czél **nagyságát** kérjük

komolyan fontolóra venni.

„Az irva-olvasás“ gyakorlati tanítása. Irta Földes József, csiksomlyói tanítóképezdei igazgató. Második kiadás. Ezen ritka becsü, az irva-olvasás tanításához nagyon szükséges kézikönyvet az i. t. tanítói kar figyelmébe melegen ajánljuk. Többet nincs mit mondjunk czélszerűségéről, mintha jelezzük, hogy a második kiadást is megérte. A ki eddig megszerezte, nélkülözhetlen kézikönyvnek vallja. Kapható 40 kr árban Györgyjakab Mártonnál, mint a könyv kiadójánál, Csik-Szeredában.

Ezen szám megtartása előfizetési kötelezettség 1887-re.

A Z I G A Z S Á G.

VEGYES TARTALMU KATHOLIKUS TANÜGYI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP VÉGÉN.

Ára egy évre 2 frt 20 kr. — A tiszta jövedelem hazánk szegény és árva gyermekeinek segélyezésére van szánva mindenkör.

Több kath. tanfőrfiu buzgó közreműködésével szerkeszti: P. FELICZIÁN.

Január. 1. szám.

(7.)

II. évfolyam.

D. a J. Kr.!

B. u. é. k.!

I.

F ö l h í v á s.

J gabság című lapunk jelen számmal második évi folyamába lépett. A megpróbáltatás heves kereszt tüzét 6 hónapi futása alatt szerencsésen kiállotta, s ma — hála a Gondviselésnek — nemes büszkeséggel jelenthetjük, hogy a félévvel ezelőtt szép remények közepett kibontott zászló egy fokkal magasabban loboghat: a lap fennmaradása biztosítva van.

Hármas a cél, mely lapunknak életet adott. Hiszen annak tiszta jövedelme hazánk elhagyatott szegény árva gyermekeinek felségelésére van szánva, vagyis egy létesítendő árvaház-alaptőkéjét fogja képezni, mely árvaház XIII. Leó szentséges Atyánk 50 éves áldozárságának emléket és tiszteletét fogja hirdetni a keresztény világnak. E két cél mellett, mint vegyes tartalmu lap, a közmívelődést is szolgálni fogja.

Íme tehát nem nyeresztkedés vágy, hanem a gyermeki kegyelet, az emberies kötelesség, szóval a szeretet szólította életre szerény lapunkat, azért egész bizalommal fordulunk a nemes szívű ft. lelkesekhez, t. tanítókhoz, minden rendű és rangu t. polgártársainkhoz, kérvén: csatlakozzanak az „Igazság“ pártolóinak táborához, hogy a lap homlokára irt hármas fenséges ezélt fillérek összerakosgatásával, közös erővel, Isten dicsőségére megvalósíthassuk.

Nem üres íveket küldünk a nemes szívű t. polgártársakhoz, hogy arra könyöradományaitkat feljegyezzessék; nem vesszük ki a száz oldalról zaklatott kegyes adakozó kezekből a filléreket ingyen; nem, csak arra kérjük, hogy lapunk előfizetőinek sorába lépni sziveskedjenek, mert ezzel már hozzájárultak a szent célok megvalósításához. A 2 frt 20 kr a lap egész évi folyamával tisztességesen

vissza lesz szolgálva. E mellett az előfizetési összeg mégis, mint kegyelet és jótékonyági szives áldozat fog tekintetni.

A lap tartalma az előfizetők számával fokozatosan dúsabbá válik, hogy ki ki feltalálhassa benne a reá nézve érdekeseket. Egyébként programunk a múlt évi I-ső számban részletesen ki van fejve, azért itt csak utalni kívánunk arra.

A t. előfizetők névsorát folytatólagosan közölni fogjuk s abból év végén egy diszpéldányt ó Szentsége, XIII. Leó pápának Rómába küldendünk fel.

Előfizetőink élén van a nngyu püspöki kar; igen szép számmal vannak képviselve a ft. lelkész és tanító urak. A kir. tanfelügyelő urak, alig egy-kettő kivételével, szintén esatlakoztak a közös szent üggyhöz. Magas rangu és közpolgárokat, ugyszintén honleányokat is tisztelhetünk a pártolók sorában, sőt még a prótestáns vál-lásu polgártársak közül is van előfizetőink. Vajha a beállott újévben megszáz-szorozódnék a mostani szám!

És ez nem is kivihetetlen olyan országban, hol annyi a ka-tholikus hívó, mint szép hazánkban.

Szívünkblől köszönjük t. előfizetőinknek a szent ügy érdekében tett eddigi szives pártolást, s egyuttal egész szeretettel kérjük újblől itt, legyenek a nemes eszmének ezután is igaz támogatói és terjesztő apostolai. Ha mindenik t. olvasónk és t. polgártársunk, kihez az „Igazság“ bekopogtat, szívére téve kezét, átgondolja a jó szándékot, a magasztos célt, mely szerény lapunkkal összefűzve van: lehetetlen, hogy kiutasítsa azt kedves hajlékából.

Az „Igazság“ előfizetési ára egész évre 2 frt 20 kr, mely két részletben is fizethető ugyan, (január és július hóban), de félévig terjedő megrendeléseket tekintetbe nem vehetünk, tehát eskakis egy évi folyamot lehet járítani.

Az előfizetések és egyéb küldemények az „Igazság“ szerkesztőségének czimzendők Gyergyó-Ditróba. (Csikmegye.)

Istennek szent kegyelme legyen mindnyájunkkal és ügyünkkel az újévben is!

P. F. szerkesztő helyett:

Józsa Sándor,
vezér-tanító,
(levelező tag.)

II.

C z i k k e k

a népiskolai számtan tanításról.

Méhány hónappal ezelőtt azt olvastam egy különben tekintélyes tanügyi lapban, hogy a számtanítás módszere annyira meg van ez idő szerint állapítva, mikép ahoz valami újat tenni alig volna lehetséges. Tisztelem a meggyőződését mindenkinek, a tele- selgetés sem szokásom, de ez olyan élű és olyan nagy horderejű mondás, hogy azt agyon hallgatni nem tartom megegyeztethetőnek az igazsággal, annál is inkább nem, mert vagy 493 jöhirben levő tanítót megkérdeztem azóta s mindeniktől azon nyilatkozatot kap- tam feleletül, hogy a népiskola tantárgyai között *tanulóra és tanítóra nézve ma is egyaránt legterheesebb a számtan*. A gyermekek nehezen fogják föl; a tanító pedig beszélő szervét, tüdőjét rongálja össze mellette, míg vala- mieske eredményt csikarhat ki év végeig; s az ilyen nagy nehézséggel megszerzett számtani ismeretet mégis leghamarább feledik el a növen- dékek egyéb ismeretággal szemben. No, ha ilyen nagy bajlódással jár a számtantanítás, akkor annak módszere nem lehet tökéletes. Nem sza- bad tehát a most nyilvánosan ismert számtan-kezelési módoknál meg- állapodnunk, hanem éppen ellenkezőleg valamely irányba új lépéseket kell tennünk, hogy új, simább ösvényeket fedezhessünk fel. Avagy arra volnánk kárhoztatva, hogy örökös vesződéssel végezzük iskolai mun- kánkat?! Ez nem lehet.

A fennebbiekre nézve igazat ad nekem maga az élet is, hiszen az iskolákból kiszabadult fiatalok, ismétlők nagy része, még ma is főképen csak az összeadást és kivonást használhatja önállóan: a szorzásnál, de kivált az osztásnál már rögtön kitűnik a tévovázó bizonytalanság. Egyéb számolási fokozatoknál még sokkal kevesebb százalékra súlyed le a biz- tosan számolni tudók mennyisége.

Hej pedig a mai számító világban a számolni tudás igen elenged- hetlen követelmény.

Egyéb tantárgynál, pl a földrajznál, történelemnél stb. még el- tűr- hető, ha valaki nem fölötte részletesen tud is valamit, de már a szám- tannál alknak nincsen helye; itt vagy tudunk, vagy nem tudunk; kö- zéput nem lehet. mert egy kis tévedés, akarom mondani egy kis tudat- lanság, vagyis hézagos ismeret, könnyen tönkrejuttathatja a féltudós embert.

Maguk a fővárosi tanítók is nagy részben úgy vélekednek, hogy a tanulók *tal vannak terhelve*. Nos, ha azok is így beszélnek, kiknél a tanév 10 hónap, az iskoláztatás rendes, az anyagi gondok kevesebbek, illetve a felszerelés jobb, hol a népiskolázást kisdédóvó tanítás előzi meg: akkor még inkább megerősödhetünk azon hitben, hogy a számtantanítás

módszere még sem egészen tökéletes, melyen bárdolni való ne akadna . . .

Több iskolát meglátogattam évenként s fájdalmas szívvel kellett szemlélnem a nagy gyötrődést, nyugtalanságot, melyet a lelkiismeretes tanítónak számtanítás alatt átkellett élnie. Én is személyesen ismertem e nehézségeket; ez egyetlen tantárgy több izgatottságot okozott nekem, mint egyéb népiskolai teendők egybevéve. Csupán ez egy tárgy miatt csakhogy meg nem utáltam iskolát és tanítóságot egyaránt. Egy vigasztalt még, hogy a legjobb utasítások szerint hűségesen tettem kötelességemet. Meg voltam győződve azonban arról, hogy a számtantánításnál is talán csak lehet majd találni olyan utat, mely könnyebb szerrel vezetend célhoz, és én ezen meggyőződésből kifolyólag reá szántam magamat a kísérletezésre. Az idő telt, évek multak évek után, mindent megpróbáltam s ma, hála a Gondviselésnek, jó lélekkel elmondhatom, hogy a számtantánítás most nem a legnehezebb, de aránylag a legkönnyebb tantárgyak egyike lett előttem és tanítványaim előtt. Természetesen a mostani eljárásomat össze sem lehet hasonlítani korábbi eljárásommal. Én ezt a beosztott tanmenet, természetes fokokat és kivált az oda illő szemléltetési eszköz czélszerű alkalmazása által érhettem el.

Számtanítási eljárásom általános elveiben is ellentéte a napjainkban nyilvánosan ismert módszeres eljárásoknak és elveknek, és én kötelességemnek tartom erre felhívni a tanítóság figyelmét. S erre engemet a fenzeltet hirlapi nyilatkozaton kívül sok tanítónak, kik iskolámban időnként megfordultak, határozott felkérése is indított.

I.

Általános elvek.

1. Az I. osztályban semmi szín alatt ne menjen tovább a tanító 10-nél. Ha 1—10-ig tisztességesen feldolgozta a tananyagot, akkor a 2. osztályban (s így tovább) munkája ugyszólván semmi nehézséggel nem fog járni, míg, ha 10-nél tovább, pl. 20-ig vagy 30-ig megy, fél lábát töri ki a haladásnak.

2. A számtani műveletek külön-külön tanítandók, vagyis a míg egyik művelet végzésében teljesen nem otthonosak a tanulók, addig más műveletbe ne csapjunk át.

3. A számtan nem tanítható sikeresen *intra oleas* módjára, azaz helytelen azon eljárás, mely szerint pl. az *egy, kettő* stb. fogalmának megismertetésénél ama számok jegyeinek leírására is reá vezetik a gyermeket. Egyedül ez eljárás képes volna megsemmisíteni a számismeret állandóságát.

4. Helytelen azon eljárás, mely szerint a tanulók minden fönnebb-fönnebb következő egyes számnál, illetve szám-fogalomnál, pl. a 2, 3, 4, 5 stb.-nél mind a négy alpműveletet összekeverve végzik már előre is.

5. Helytelen a számtanításnál *sokféle szemléltetési eszközt* használni,

mert ez a gyermek számfogalmaira zavaró hatást gyakorol. Csak egy szemléltető eszköz kell, melynek segítségével a számfogalom biztosan és könnyen megszerezhető, mert, ha a számfogalommal tisztában van a gyermek, akkor a gyakorlati alkalmazás stb. nehézséggel nem jár és ha esetleg vét is a számolásnál a gyermek, amaz *egy* kapocsnál fogva ön-maga képes lesz hibáját helyreigazítani.

6. A tizesrendszer ismertetését, illetőleg kifejtését, mely a számtan-tanítás gerincoszlopát képezi, orosz számológéppel vagy csupán szám-jegyekkel eszközölni nem lehet.

7. Az I. osztályban csak az összes számtani műveletek feldolgozása után kell a számjegyek megismertetésére áttérni. A 2., 3., 4. osztályban is számjegyeket addig ne vegyünk alkalmazásba, míg a gyermekek a számfogalmakkal és szóbeli összeadással tisztába nem jöttek; ugyan ez utóbbi áll a kivonás-, szorzás- és osztásról is.

8. A métermértékek, pénzek, idő stb. részletes ismertetésébe addig nem kell bocsátkozni, míg a gyermekek a 4 alapl műveletet egyéb tár-gyakkal biztosan nem végzik. Ha így járunk el, a méterrendszer stb. ismertetése nehézséggel nem járand.

9. Még a tizedes törtek stb., kamat, idő, tőke stb. számításnál is szükség van megfelelő szemléltetési eszközre, különben a gyermekek számtani ismerete csak erőszakolt és így ideiglenes leend.

10. Az orosz számológéppel, pálcikákkal számtant tökéletesen tani-tani nem lehet.

Ezek főbb vonásokban azon elvek, melyeket a számtan-tanításánál szem előtt tartok. A mai, nyilvánosan ismert módszertani elvekkel hom-lokegyenest ellenkeznek. Tudom, nagy zajt, zugást fog felidézni sokak-nak körében, de épen ezt akarom elérni. Ezuttal nem is indokolom a felhozattakat; gondolkodjanak fölötte a tanítók, igazgatók, tanfelügyelők s általában a tanügyi téren működők. Lássuk tanakodásuknak eredmé-nye találkozik-e részletes indokolással?!

A részletes tanfokozatot is befogom mutatni; azután pedig a gya-korlati tanmenet ajtaját tárom fel, hogy a tanítók kézzel foghatólag, gyakorlatilag lássák, mikép a számtanítást is lehet könnyüvé tenni okkal-móddal. Majd a nélkülözhetlen szemléltetési eszközt is befogom mutatni részletes alkalmazásával együtt. Addig tehát legyen szabad egy kis türe-lemre számítanom. A viszontlátásig . . .

Egy csikmegyei tanító.

„A Névtelen.“

(Egy ifju naplótöredékei.)

Irtá: **Va:jas** . . .

(Folyt.)

Jó anyám vigasztalt, kedves szavai kedélyemre nagyhatásuk voltak. Édes szendergéssel vett lelkem bucsut az ébrenléttől. Bűvös lények serege vett körül, egyike e kedveseknek gyengéden érinté forró homlokomat, kezét nyújtá és mi vándoratra kelünk. Lábaik nem ütköztek göröngyökhöz, nem láttunk irigy szemeket; az ég azurja volt pályánk, melyen a csillagok ezer fénye tündöklött. Fenséges dal hangzott a néma éjszakában, előttünk tündérfényben ragyogott a nagy mindenség. Utitársam tündéries ligetbe vezérelt.

— „Itt, ime, e helyet jelöltem ki számodra ember, itt fogsz te élni, ha akaratomat teljesíted.“

— „És mi legyen az?“

— „Le fogod ujjadról vetni a fénylő karikát, mit ti jegygyűrűnek neveztek, le fogsz mondani arádról, le fogsz mondani az emberekről, kiknek szívében irigység és gyűlölet honol.“

— „Oh! miért hozál e helyre, ha csak pillanatra láthatom a bájló vidéket, melynek kedves dalosai gond nélkül éneklék a boldog szerelmet, melynek virágai oly hívólag árasztják a szerelem édes illatát; ha ki akarod irtani szíveimből egyetlen eszményemet, ha elakarod venni létem egyedüli boldogságát: mely nélkül nem hallok a madár dalát, nem látom a virág pompáját. Ő nélküle nem boldogság, csak teher nekem az élet. De lásd! te oly nemes szívű vagy, hozd őt, egyetlen reményemet ide! Majd lámni fogod, mily játszi örömmel futjuk be a virágos réteket, mily gyönyörrel élvezzük a csermely susogását, melynek eszevegésével egygyé fűzzük szívünk boldogságát.“

Ő szomorúan fordult el tőlem, hab kezével mutatott a távoli boros felhőkre, melyek tomboló vészszel közeledének felénk.

— „Ember nézd a közeledő vihart! pillanat alatt fogja az megsemmisíteni e gyönyörű vidéket. Most még teljes pompájában látod mind ezt, de már a következő perczen semmivé lesz téve, sivar leend e táj, csak a hollók egyhangu káromgása fogja siratni a multat. De ezt megelőzőleg démonok serege fog közeledni hozzád, ők vigyorgó arcczal számmi fognak és megmentésedet ígérnek, ha szerződésüket véreddel irtod alá. Nem fognak ők mást kívánni, mint törhetlen hűséget az emberek megrontására. Szánlak téged! Határozatod még megváltoztathat mindent, de késedelmed romlásba dönt. Nem nyújthatok már akkor segédkezet. Ők megfogják adni

kivánságodat; de iszonyu leend kiabrándulásod. Késő lesz a bánkódás. Hallod-e a kaczajt! siess, felelj!

És valóban sötét rémek tombolva ülték diadalünnepüket, mert sátán ravaszágukkal rongthatták az ártatlan sziveket. Utitársam szomoruan nézett reám, szeretet volt tekintetében, részvét hatotta át egész lényét; de én hajthatlan maradtam. Gondolataimban elmerengve álltam és mire feltekinték — oh fájdalom! — fehér felleg érinté hideg szelével arcomat és nem volt már közelenben nemtóm.

Ördögi kaczaj hangzott körülém, esodálatos alakokkal vétettem körül. Mindegyik közelenbe akart jutni, az egyik bájos mosolyával csábított, a másik szép szemével kacshintott, a harmadik kaczéróságával ingerelt. Hinni kezdém, hogy nem gonosz szellemek varázsa alatt állok, mosolyogtam nemtóm intésén. Ismét roppant kaczaj tört ki környezetemben, Végre a gyülekezet legkiválóbbja lépett hozzám.

— „Látod e virányos mezőt, látod a kellemes tájt, e szépen emelkedő halmokat, amott a csergedező esermelyt, a csalitott énekeseivel? ezt mind birtokodba juttatom, teljesítem kivánságodat, tied legyen, kit szived bálványoz, kincs, szerenese, jólét virágozzék nyomodokban; de e szerződést véreddel ind alá!”

Nekem, szegény halandónak, nekem névtelennek szerenese, kincs, de mindezeknél becsesebb, szivem imádottja adatik; csak nevem pusztá aláírásáért?!

— „És mi különös lehet e szerződés tartalma?”

— „Ime, olvasd!”

— „Mindenben szolgálatunkra állasz.”

Csupán egy mondat? És nem-e csak jót kívánnak ezek tőlem? hisz nem kívánhatnak mást, kik ily szép alakban jelentek meg előttem.

Aláírtam karomból csepegtetett véremmel.

Mint fáj e kis szurás, mi kínzó volt e kis seb, jajgattam fájdalomamban, és minél kínzóbb volt fájdalomam, annál iszonyubbá vált környezetem ocsmány nevetése. Haragra gerjedtem az ocsmányság felett, igazság érzetem nem engedé, hogy továbbra gyötörtessem magam e rémek által; de mily parányi semmi vagyok ez iszonyu tömeggel szemben? mit tehetek ellenük. Szomoruan adtam meg magam sorsomnak, bátorítám magam a boldogság reményével és fájdalomam enyhült...

E borzasztó dévajságot mély csend követte. Űtött a szellemek órája. Halottak serege vonult el előttem, élükön amaz alak, kinek szerződését aláírtam. Busan vonult el a menet, egyetlen sohajba tört elő fájdalomuk, melyet a földről vivének magukkal. A menet legvégén egy ismerős nő lépegetett, hozzám közeledve mindig hala-

ványabb lett, a mint mellettem el lépett felsikoltottam: Emma! Emma! . . . várj, várj! én is utánad megyek. De ő siri hangon mondá: „Géza eladtál!”

A demon után rohantam, elakarám venni a szerződést, de ő pokoli örömmel lángbetűkkel irt pergamentet tartott diadalmason felém, melyre kedvesem neve volt írva, kit saját véremmel adtam el. Megakartam őt ölni e gyalázatos árulásért. Azonban borzasztó csattogás közepett villám fergeteg vett körül, a föld megnyílt előttem és én a tátongó mélységbe zuhantam.

Még láttam a fehér felleget, melynek harmatos könnyei forró homlokomra estek . . .

A közel mult napok eseményei, a lezajlott tánczestély, a bizonytalanság, mely annyira kínzott, voltak forrásai e rémes álomnak, melynek esodás lefolyását később szomoruan kelle tapasztalnom.

Még csak néhány napom volt, még csak rövid ideig lehettem Emmám körében

Gyakran fordultam meg ez idő alatt családi szentélyükben, hol gondtalan eszevegéssel repült az idő. Bármennyire kívántuk egymás társaságát, bármennyire sóvárogtunk is a boldog együttlét után, mégis el kelle váhunk.

Elkövetkezett a bucsuzó nap; oh, mily fájdalom volt az! csak rövid időre váltunk el, mégis mennyire fájt szívem és mily kétségbeesett volt Emma.

A bucsuesők kéjes élene kínzó purgatoriummá vált, melyben szívünk egy hosszas, tán örökké tartó megpróbáltatásnak lön előkészítve.

Nem írom le az elválás kínos jelenetét, ugy is elég komoly hangulatu naplóm eddig is, nem akarlak újabb panaszokkal terhelni.

Mintán elmondám szívem benső érzetét, jer, kövess ismét Budapestre, ismerkedj meg életem küzdelmes, de e mellett felejt-hetlen napjaival.

Uj lakásomon elrendezkedve, vevém a sok ajánló levelet, melyek kir. tanácsosokhoz, főigazgatókhoz, igazgatókhoz és sok ily magas rangu és rendü urakhoz voltak czimezve. Mindenekelőtt az egyetemre siettem, hol felvételtem a hallgatók közé. Már most utnak indultam szerencsét próbálni. Egyik helyen szívesen fogadtak és eget ígértek, a másikon hidegen köszöntek, valamieskét helyezve kilátásba, míg a legtöbb helyen be sem bocsájtának. Mindamellett nem panaszkodhatom, kaptam annyi foglalkozást, hogy tisztességesen élhettem jövedelmemből.

Tehát még sem csalódtam! gondolod barátom? Ne élj e gondolatnak, majd meg tudod a valót. Ily gyorsan és kellemesen vé-

gezve dolgaimat, levélíráshoz fogtam, mert szívem vágyott az elhagyott otthon után, mert lelkem kívánta ama kedves kört, melyben arám él és a melyben oly igazán boldog órákat tölték. Szegény anyámat meg kelle nyugtatnom, nehogy távollétem és képzelte rossz sorsomon aggódjék.

Két levelet irtam:

„Szeretett Emmám:

A szerelem boldog mennyországából jövék el, a mikor bucsusókjá elesattant mézes ajkáról, mely és boldogító érzést hagyva örömtől repeső szívemben.

Ah! de fájdalom váltja fel a boldogságot itt, hol szívem távol imádottjától szüntelen panaszra nyitja ajkamat.

A szerelem kényes érzete honol keblemben, a remény örök zöld repkénye fonyja át esodásan szívemet, hogy a távolban is megőrizsem egyetlen boldogságomat, hogy hűségem törhetlen sziklaként álljon a esások viharja közt és így megőrizsem a legdrágábbat, megtartsam a legüdvösebbet és boldog jövőmnek szenteljem fáradozásaimat

A boldogságot reménylenem kell, még pedig hű szerelmének magasztos tudatában, de ha szívem eszménye csak ködfátyol, csak szappanbuborék a játszi gyermek kezében: úgy életem elveszti súlyegyenét, a boldogság kínos fájdalomná lesz, melyben szívem csak érzéketlen hus darab leend az élet gépezetében.

Nem nem . . . erre gondolni sem akarok, fáj szívemnek csak a pusztá gondolat is, mely jövőmnek ily váratlan és kínos fordulatát tárja előmbé.

Szeretem kegyedet szívem őszinte és tiszta érzetével, és ha megtalálha következnü a ama idő, melyben esalódnám: úgy le mondok e földi lét gyönyöreiről, esalárduak fogom himni a világot, bünös önzést fogok találni minden emberben, ki csak társát igyekszik megrontani.

Nem lesz többé a lét boldogság számomra, csak szenvedés fog maradni szívemben, melynek sulya alatt összetörttetem.

Utazásom alatt jövőnk boldogságáról álmodék. Járművünk által vetett hullámok aranyhömpölyeit a hold tündöklő fénye tündériesen világítá meg és én epedve néztem e hömpölyöket, melyek jó vagy balsorsom előképei.

Legyen szabad reménylenem az önzetlen szerelmet azon kedves szívtől, mely nemes keblében oly igaz érzettel dobog; e nélkül elhervad tavaszom legillatozóbb virágja: a boldog szerelem.

Ne fosszson meg e képzelte boldogságomtól, és én nem fogok ismerni akadályt ezélem elérhetésében.

Hű jegyese:

Géjza.“

„Kedves jó Anyám!

Fájó szívvel vettem bucsut szeretett körödtől, hogy a távol fővárosba siessek megkezdeni pályám bevégzésére, hogy elérjem ama czélt, melyet élet feladatomban tűztem ki. Reményektől kecségtetve léptem Budapest kövezetére, az ifju lélek hevével reméltem életem boldog jövőjét.

Vajjon ki az, ki biztosan jósolhat jövőnkre, ki az, ki e titkot előre látja? ugy hiszem embertársaim közül nem fogok egyet sem találni, ki megmondja: hogy a szenvedésekért nyugalom fog adni és méltó jutalomban részesülünk-e? én is csak a remény éltető erejében bízom és egyelőre nem kutatom a jövőm titkát.

Szeretném kedves körödet továbbra is élvezni, ohajtanám az anyai szeretet kedves feddéseit és jó akaró intéseit itt a távolban is; de, fájdalom, nem lehetek szerencsés fáradt fejemet lágy öledbe megpihentetni. Mégis meg fog számomra jönni ama kedves idő, melyben szeretett oldalodnál ápolód lehetek az aggkór gyenge éveiben.

Szerencsésen érkeztem meg rendeltetésem helyére, ne aggódj érettem, minden rendben van.

Szorgalmam és munkásságom kitűzött czélomhoz fognak vezetni, és ha ezt elértem, ugy mindkettőnk jóléte biztosítva van.

Isten veled jó anyám!

Szerető fiad:

Géjza s. k.“

Levelimmel elkészülve, társaim dévajkodó eszevegését már messziről hallám. Nagy hahotával köszöntének, elbeszelték egyes élményeiket, melyek elég merészek voltak. A barátom, a kalandok hőse, volt a főszereplő; ő körül csoportosultak a többiek, kiket egyetemi humorával „balek“ névvel illetett. Csinos barna fiu, szemében az őszinteség tükrözik, szíve nagyra törő eszmékkal áthatott; boldog, ha barátjainak szolgálatában állhat. Hölgyek körében hódító. Caesarként szokta mondani: „mentem, láttam, győztem.“ Az élet terheit csak félvállról vette; ma elverte minden pénzét. holnap megvolt elégedve a száraz kenyérrel; ma ur volt, holnap szobájában tölté napját. Kedves ember volt, kit társai szerettek és én legjobb barátomnak ismertem. Közöltük egymással életünk legapróbb eseményeit, egymás balgaságán jókat nevtünk, komoly dolgokban pedig tanácsainkat ki nem felejtők.

De el kellett hagynom őt nem sokára; új társak közé kerültem, kik bevezettek a bűnös tivornyák helyére, hol A-val csak néha-néha találkozánk.

Itt volnék végre azon helyen, hol jövőm alapját szilárdan építhetem, honnét terveimet szólhatem egy jövőendő életre, mely reménynyel tölti el keblemet.

Boldog kora ifjuságunknak! miért oly esábitók ködképeid, miért oly boldogítók hamis ígéreteid? Szívünket örökzöld remény-nyel szövöd át, lelkeinket nagy tettekre sarkallod, kilátásba helyezed a legszebbet, merész dolgokról áhmodtatsz és mégis megöled sziveinket, eltompítod nemesebb érzéseinket!

Oh, te esábitó demona életünknek, ki szüntelen ígéreteiddel, semmit mondószép szavaiddal ámitasz; hagyd el ifjuságunkat, térj ki utunkból! ne igérj! ne esalogass! hanem törd össze sziveinket egyszerre, hogy ne kelljen uj szenvedésekre ébrednünk.

Boldogított amaz öntudat, hogy én is egyetemi polgárrá lehettem, én, a névtelen, ki fogok emelkedni a köznapiaság untató és lelket ölő egyszerűségéből; vágyaim feltörekesznek merész sasként oda, hol sovár lelkem a tudomány nivóján fog állni, hol már nem fogok különbséget találni a törvényes származás és a szerelem átkos fajzata közt. Én is egyenlő leszek embertársaimmal. Igen. Remélj ifju! Reményeid jogosak, mert ha lelked a műveltség és tudomány magas fokán álland, ugy te is férfi lész, kit szerető arád boldogító ölelései és társaid nagyra becsülése jutalmazand a mult kínos emlékeiért, a jelen szenvedéséért. De vigyázz! Vak elbizakodásodban ne légy Isten káromlóvá, gögöd ne nőjön szived eszménye fölé; ne engedd, hogy a nagyravágyás bünnös kísértete diadalt üljön a szerénység felett. Tedd nemes szived sugallatát, kövesd eszményed fenségét és te lész az, ki önzetlenül nevezheti magát boldognak a földi küzdelem alatt.

Vajha ne esalódnál embertársaidban, vajha fenséges képed, melynek szép terveit elkészítéd, ne lenne futó homokra téve, melyet a szél rohama elront és megsemmisít.

A barátommal sokat esvegtünk jövőnkről, tudattuk terveinket, elmondottuk nézeteinket, melyek jók vagy rosszalak a tervezettek kivételére.

Az egyetemre iratkoztam, de nem voltam elhatározva, vajjon a kenyérkereset mely ágára képezsem ki magam.

A tanári pályát választám, mint eszményemnek legmegfelelőbbet.

Mert szerintem nincs ember, ki több jót tehetne a szenvedő emberiség nyomorának enyhítésére, mint az, ki czélul tűzte ki az emberiség oktatását, ki idealis képet alkotva a nemzetek életéből, azon magasztos eszmére jut, hogy a jellemsötétség iskoláit csak egy kis fény sugarával is megvilágítsa. Nézd barátom a népet, kísérd figyelemmel annak életét és hasonlítsd e tényeket egybe az ember magasztos hivatásával, mely őt arra jogosítja, hogy lelkét kiművelve, a tudományok és erkölcs sarkalatos elveit átértve, egy fenséges eszmény után törekedjék, hogy elérje hivatásának netovábbját.

De vajjon a társadalmi élet, az állam emberei, a nemzetek

tagjai valják-e ez elvet? vagy ha valják, ha tudják és ismerik ez eszményt, e szent ige testté tétetik-e? fájdalom! nem. Nincs eszmény az emberi életben, nincs szellem, hanem csak undok anyag, melyet ki kell irtani az emberek szívéből, különben hanyat homilok rohanunk végpusztulásunk felé.

Szédítő örvény tátong társadalmi létünk előtt, az anyag, ez átkozott rossz, villám gyorsasággal készíti utainkat, melyek leszámítva az erkölcstelen élet kiesapongásait, minden társadalmi rend megrontására fognak vezetni.

Czélom teljes tudatában fogtam tanulmányaimhoz.

Egyetemi életem első évében nem történt oly különös esemény, melyet feljegyzésre méltónak találnék.

B. asszony sokszor látogatott meg leveleivel, melyekben olyasmit találtam, mi önérzetemet sérté, és mi határozottan arra czélzott, hogy ő magát és nem leányát szánta nekem.

Emma leveleinek sokszor örvendtem, melyek tiszta szerelméről és változatlan hűségéről tanuskodtak.

Boldog kora ifjaságonnak, csak felsohajtok és bátran mondhatom, te valál fénykora hányatott életemnek, veled együtt sirba szállt boldogságom, reményem, örömem.

Szüntelen siratlak magányomban, utánad sóvárgom; de hasztalan, nincs hatalom, mely vissza adjon nekem.

A második és harmadik év már történetekben bővelkedett. Jellemzésül ide iktatom az egyetemi évek zajos napjait, elmondom egy általunk alakított körnek működését, rövid pályafutását és megsemmisülését.

E körnek czélja volt földieinket egy közös társaságba vonni, melyben a szegényebb sorsuakról együttes erővel gondoskodjunk; dalárdát és zenekart szerveztünk, hogy a kiesapongó mulatságoktól elvonassunk.

Egy gazdag magas rangu ifju pendíté meg ez eszmét.

A czél tetszéssel fogadtatott mindannyiunk által, nem is gyanítóknak mi lappang é szinlelés alatt.

Az előadó szép szavakban esetezte az egybehívás czélját, igen melegen szólt a társulás eszméjéről, ama baráti vonzalomról, mely egygyé fog fűzni bennünket, kik a társas kör létezése előtt tün nem is ismertük egymást. Kidolgozott alapszabályokat terjesztett elő, mindent örvendve fogadtunk.

Végre tisztviselők választására került a sor, kik a tervet végrehajtsák.

Az eszme megpendítője természetesen elnökké lett és vele jó pajtáságban élők jutottak a tisztikarba.

Az egylet szép haladásnak indult, dalkörünk jól énekelt, zenekarunk gyarapodott, házi pénztárunk szép összeggel emelkedett.

Mintegy félévig lehattünk együtt, mikor dal- és hangverseny-nyel egybekötött estélyt adtunk. Zsufolásig telt meg termünk. A testvér-egyetem hallgatói, egyetemi tanáraink és megyénk országos képviselői voltak hivatalosak.

Me gyénk akkor hirneves ellenzéki volt, nem czéлом e kijelen-téssel tüntetni. avagy politikába avatkozni, hanem csak tapasztala-tainról kívánok általa felvilágosítást adni, e tapasztalatok szomorú igazságok.

Az estély szellemi programjának befejezése után következett a vacsora

Bor közt, jó zene hangjainál nincs ifjuság, mely néma ma-radna.

Igy volt ez nálunk is. Társaim egyike a fényes multu és ne-mes jellemü megyénk képviselőjére köszöntött poharat: éltetve a független eszmék diéső bajnokát, ki szabadságharczunk alatt is tel-jes önfeláldozással viseltetett hazánk és nemzetünk iránt. Dörgő éljen fogadta e hatásos szavakat.

Az érdemekben megöszült képviselőnk lelkesité az ifjuságot, mint a haza jövendő polgárait, kik hivatva vannak a szellem fegy-vereivel harczolni a nemzet jólétéért.

Az ifju lélek hevével éltettük képviselőnket.

Ezen buzdulva az akkori olvasóköri elnök, hatalmas pohárkö-szöntőt mond a függetlenségi pártra, a függetlenségi elvre és fen-nen hangoztatja, még dedapja is független elveket vállott, sőt ha tudná, hogy testében csak egy parányi rész is volna, mely ezzel ellenkeznék. ugy azt kitépné. Nagy mondás, de elvnek szép. Ha tetteinket az idealismus sarkalja, ha szívünket eszmény hatja át és mi ez eszményt szóval és tettel követjük, akkor, ugyhiszem, leg-jobbban röltjük be életünk hivatását; de ha az eszmény csak esábos külszin, melynek tettetett álarca alatt tudja Isten mi lappang, ha csak a körülményeknek hódolunk, hogy társadalmilag nagyra nőhessünk, akkor rutak vagyunk lélekben és meghamisítjuk hivatásunk czélját.

Fájdalom, az emberek nem érzésük után beszélnek, hanem a viszonyokhoz alkalmazkodnak.

Tisztelt elnök uram sem beszélt szívből, beszélt független szin-ben, mert jelenlegi környezete mintegy megkivánta; de haj, mi másként beszélt ez estély után csak egy léttel is. A lapok pole-miába keveredtek, vajjon az egyetemi ifjuság többsége független érzelmü-e vagy sem. A volt függetlenségi érzelmü elnök ur, mi-után szigorlatainak határideje közeledett, ékes nyilatkozatot tesz közé és kijelenti, állítólag többek megbizásából, az egyetemi ifju-ság legnagyobb része kormánypárti Ezen nyilatkozatot társaskö-rünk elnöke is méltóztatott aláírni, természetesen a mi megbizá-sunkból, melyet azonban sohasem kapott. Ennyiből áll az elnökség és az élet keserü körülményei megtanítják az embereket elvet valni.

Ismeretköröm egy újabb csalódással szaporodott.

Szegény hazám! féreg rágódik ezredéves törzseden, melyet meg nem dönthetett a hatalmas egetrázó vihar de önerőddel táplált fiaid kifogják irtani hatalmas gyökereidet és porba döntik már-már sárguló koronádat

Igy tesz az ember kis mértékben ifju éveiben, mily átkos hiútlenség fogja vezérelni élemedett korában?! (Folyt. köv.)

Vidám perczek az iskolai életből.

A d . . . iskolában meg volt engedve a kezdő tanulóknak, hogy tanítás után barátságos beszélgetésbe elegyedhessenek a tanítóval. Egy ilyen alkalommal kérdi a tanító: No gyermekek, van-e valakinek mondani valója? Mire egy 6 éves fiúcska megszólal: Tanító ur kérem, nekünk az éjjel egy szép kicsi borjunk született. — Brávó A . . . . fiam, ez már szerencsés dolog — mond a tanító bátorító hangon. — No hát megnézted-e jól, hogy hány feje (lába, szeme, füle) van? Milyen a színe? Milyen nagy lehet? — Megnéztem tanító ur kérem: mikor a fejét föltartja, nagyobb mint én, de még ninesen akkora, mint a tanító ur — lőn az összehasonlító válasz.

*

Egy tanító kisasszony névnapja alkalmával esodálkozva veszi észre, hogy tanítványai semmiféle névnap-i üdvözléssel sem kedveskednek neki. Jó darabig vár és tanakodik magában, végre, félig boszankodva, félig szégyenkedve megszólal: No, ugy látom, nem tudtok becsületet! A hol a mult évben tunitottam, ott a leánykák virágokat hoztak, verseket mondtak névnapomon; ti nem hoztatok virágot, nem tanultatok verset sem, ugy látszik, vagy talán szégyenlítek elmondani? Tanult-e valaki verset? Erre fölemelkedik helyéről egy szöszke leányka s tudtul adja, hogy ő bizony tud verset, és ha a kisasszony megengedi, szívesen elmondja. No halljuk, mond a tanítónő megenyhülve, mire a tudós kis leányka reá kezd a Bárány Ignác olvasókönyvéből tanult verset:

Csacsi bácsi ballag zsákkal a malomba;
Fü ét, farkát leereszti, járása ostromba.
Hol befogják kocsiba;
Ha rá ülnek paripa.
Igy is, ugy is lombán jár,
Egy szó mint száz: nagy számár.

Köszöntő végeztével a kis leányka önértzetesen meghajtja magát, a nagyobbak pedig alig hogy ki nem pukkadtak nevetésökben. No de se baj, a szándék jó volt, s az osztály becsülete is meg lőn mentve.

(Közli: J. S.)

V e g y e s e k .

Kinevezések. Főm. Dr. Haynald Lajos biboros éscek ur Mócsy Antalt, a „Kalocsai Néplap“ derék szerkesztőjét és tanítóképzőintézeti veterán tanárt ugyanoda igazgatónak nevezte ki. Éljen! — A nagyszom-

bati kir. kath. tanítóképzőintézethez Győrffy Lajost nevezte ki a hercegprimás ö Emje. Ez is kitünő szerencse; a jeles új tanár elméleti ismereteit az egyetemen, a gyakorlatit pedig a népiskolában szerezte

P. Feliczián szerk. Ditróból 1886. decz. 18. Vajda Hunyadrá távozott, hogy u. a. hó 29 én kedves szülői jubiláris házasságukat megáldja. Sajnosan értesültünk azonban, hogy édes apját fekvő betegen találta, miért pár hétig otthon időz

Vajda-Hunyadon tek Schulcz József építész ur kályhagyárában remek kivitelű kisebb-nagyobb kályhák kaphatók 18 frttól 50 frtig. A legforróbban ajánljuk mindenkinek, annál is inkább, mert honi gyártmány.

Mint halljuk. Csikmegyébe kálvinista predikátorok „magyarosítani“ (???) akarnának bejöni. Furesa ohajtás, haszontalan vágyakozás! A közművelődési egyesület elvesztené minden tekintélyét, ha ily dolgok protektorává lenne. Az ilyen hír azonban csak legyen hír, ne való! Csikmegye tiszta katolikus, nem lett hitszegő, nem dobta el Szt István országokat teremtő és fenntartó vallását. Nincs szükségünk „ilyen“ magyarosítókra. A csikmegyei lakosok közül alig pár román van, ki ne tudna magyarul, aztán itt azért vagyunk mi tanítók! A hitujítás korában vérrel védték őseink hitüket, ha kell, ez ma se marad el, ezt tudják meg előre azok a híres emberek, kik bőrükben meg nem férnek a nagy *tolerancia* miatt! Ott van Hunyadmegyében Rákosd, Hosdát, Alpestes, Felpestes, Szántóhalma sat. sat. eredeti székely lakosokkal, kik a prótestantizmus karjaiba dőlve, még azt se tudják magyarul mondani, hogy „magyarok“ Tessék azoknak az uraknak, kik magyarosodás álszine alatt furesa dolgot akarnak, előbb ott, saját házuk előtt seperni Tanítsák meg az elrománosodott prótestánszá lett magyarokat, s Csikmegyét ne bántásák!!!

A gyergyó kerületi r. kath. tanítóegyesületnek február hó 9-én Gyergyó-Remetén tartandó évnegyedes rendes gyűlésén tárgyalás alá kerül a csikmegyei tanítóegyesületek egyesülésére vonatkozó indítvány; reméljük, hogy az eszme már megérett s a tanítóság saját jól felfogott érdekében sorakozni fog a tömörülés megtestesítéséhez. Legyünk résen! (Diogenes.)

Lassanként haladunk Ditró nagyközség képviselőtestülete határozatilag kimondotta, hogy az egyesületi gyűlésre menő községbeli tanítók ezentul mindig 2 frt napidíjat kapjanak a k. pénztárból.

A magyaripar Bécsben. Bécsben múlt év december havában iparkiállítás rendeztek s ott a magyar, s nevezetesen a békéscsabai házi iparcikkék feltünő nagytetszésben részesültek. Csak aztán pártolni tudók a magunk készítményét!

Hány vak ember van Európában? Jelenleg több mint 300,000 teljesen vak található Európában. Bizony méltó a szemre vigyázni

A vallás-erköles kertjében termett virágokból kötött januáriusi koszoru 1887-re.

1. Sz. Vazul pk. E. T. hv. † 378.	Sz. Eufrozina szűz † 504.
2. Sz. if. Makár remete hv. † 395.	Sz. Eugenia szűz vt. †.
3. Sz. Antér pápa vt. † 336.	Sz. Genoveva szűz † 512.
4. Sz. Titus krétai pk. vt. † 10.	Sz. Benedeka asszony †
5. Sz. Telesfor pápa vt. † 154.	Sz. Szinkletika szűz † 350.
6. Sz. Korsini András pk. hv. † 1372.	Sz. Mákra szűz vt. †
7. Sz. Kanut Dánia királya vt. † 1086.	—
8. Sz. Norikumi Szeverin abbás hv. † 482.	Sz. Gudila szűz † 712.
9. Sz. Egyiptusi Julián vt. † 313.	Sz. Marciána szűz † 305.
10. Sz. Thebai Pál első ker. remete hv. † 342.	B. Oringa Agoston-r. szűz † 1310.
11. Sz. Higin pápa vt. † 142.	Sz. Honorata szűz † 500.
12. Sz. Arkád vt. † 312	Sz. Fácziána asszony † 222.
13. Sz. Hilár pk. E. T. hv. † 368	Sz. Glafira szűz †
14. Sz. Nolai Felix áldozár vt. † 260.	Sz. Makrina özv. † 405.
15. Sz. Mikeás proféta hv. † K. e 696.	Sz. Szekundina szűz vt. † 251.
16. Sz. I. Márcell pápa hv. † 309.	Sz. Pirooska szűz vt. † 90.
17. Sz. Komoni Antal remete hv. † 356.	Sz. Leonilla asszony vt. † 180.
18. Sz. Turzi Veluzián pk. hv. † 490.	Sz. Sz. Pirooska szűz vt. † 270.
19. Sz. Spoletoi Ponczián vt. † 175.	Sz. Márta szűz vt. † 270.
20. Sz. Sebestyén százados vt. † 288.	—
21. Sz. Sz. Mánrad remete vt. † 356.	Sz. Agnes szűz vt. † 304.
22. Sz. Vincze szerpap vt. † 304.	Sz. Bezila özv. †
23. Sz. Permenas első szerpap vt. † 105.	Sz. Emerenczia szűz vt. † 304.
24. Sz. Timotheus pk. vt. † 92.	—
25. Sz. Damaskusi Ananiás áldor † 95.	—
26. Sz. Polikárp pk. vt. † 168.	Sz. Paula özv. † 410.
27. Sz. Vitálián pápa hv. † 672.	Sz. Magyar Margit Domokos-r. zárda szűz † 1271.
28. Sz. Flavián vt. † 304.	—
29. Sz. Szu'picz bourgeois pk. hv. † 591.	Sz. Barbea szűz vt. † 107.
30. Sz. Ipoly áldor † vt. 280.	Sz. Adelgunda szűz † 680.
31. Sz. Alexandrini Metrán vt. † 250.	Sz. Marczolla özv. † 410.

Kövessük eme diesök életét és erényvirágaikkal naponta
diszitsük fel magunkat és tanítványainkat, aztán így biz-
tosan a haza fényre derül!

 Pártoljuk „Az Igazságot“ és segítsük az elha-
gyottakat!